

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/95/2021
Identifikačné číslo spisu: 8117218097
Dátum vydania rozhodnutia: 20.12.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8117218097.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Jozef Beňo, PhD., so sídlom kancelárie Nám. Sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, správca konkurznej podstaty úpadcu IE group, a.s. v konkurze, so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 36 518 531, zastúpeného advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 854 808, v mene ktorej koná JUDr. Viktor Ewerling, PhD., ako advokát a prokurista, proti žalovanému: Ing. B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXXX/X, XXX XX T., zastúpenému advokátskou kanceláriou OK advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bajkalská 21/A, 821 01 Bratislava, IČO: 47 242 884, v mene ktorej koná JUDr. Oľga Karásková, ako advokátka a konateľka, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 4Cbi/18/2017, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. júla 2021, č. k. 2CoKR/1/2021-157, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 25. novembra 2020, č. k. 4Cbi/18/2017-122, konanie zastavil s tým, že sporovým stranám náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 14.07.2017 domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu bez primeraného protiplnenia. Nakoľko sporové strany zhodne navrhli odročenie pojednávania, súd prvej inštancie konanie uznesením zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 4Cbi/18/2017-116, prerušil. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2020. V rámci svojho odôvodnenia súd prvej inštancie poukázal na ust. § 163 ods. 2 C. s. p., v zmysle ktorého strany mohli podať návrh na pokračovanie v konaní do 10.07.2020, teda do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Žiadosť o pokračovanie v konaní bola zo strany žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 20.11.2020, tzn. až po uplynutí zákonom stanovenej doby. Vzhľadom na skutočnosť, že ani žalobca, ani žalovaný návrh na pokračovanie v konaní nepodali do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o

prerušení konania, súd prvej inštancie konanie vo veci v súlade s ust. § 163 ods. 2 vety druhej C. s. p. zastavil.

3. S prihliadnutím na okolnosti súd prvej inštancie bol toho názoru, že procesné zavinenie na zastavení konania nebolo možné pripísať žiadnej zo sporových strán, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán, a preto rozhodol za použitia ust. § 256 ods. 1 C. s. p. a contrario tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým uznesením zo dňa 1. júla 2021, č. k. 2CoKR/1/2021-157, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd poukázal na to, že po realizácii úkonov smerujúcich k prejednaniu predmetnej veci na pojednávaní (výzvy súdu prvej inštancie na vyjadrenie k žalobe, poučenie žalovaného podľa § 90 ods. 2 C. s. p., doručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe žalobcovi, výzvy na vyjadrenie k návrhu na zmenu žaloby, doručovanie ďalších podaní stranám sporu a podobne), súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na deň 05.11.2019.

6. Dňa 04.11.2019 doručil žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu súdu prvej inštancie podanie, ktorým po citácii znenia ust. § 163 ods. 1 C. s. p. a s odkazom na aplikáciu tohto ustanovenia navrhol odročiť nariadené pojednávanie. Podaný návrh na odročenie pojednávania žalobca odôvodnil prebiehajúcimi odvolacími konaniami v skutkovo a právne totožných sporových veciach vedených pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 1Cbi/20/2017, 1Cbi/21/2017, 1Cbi/23/2017, 2Cbi/19/2017, 2Cbi/20/2017, 2Cbi/21/2017, 2Cbi/22/2017 a poukázal pritom na princíp hospodárnosti konania uvedený v čl. 17 C. s. p. Prílohu predmetného návrhu žalobcu tvorilo súhlasné stanovisko žalovanej strany, z ktorého vyplývalo, že sa žalovaný pripája k návrhu žalobcu zo dňa 04.11.2019 na odročenie pojednávania nariadeného na deň 05.11.2019 o 09.00 hod., a to z dôvodu hospodárnosti konania, pričom sa stotožňuje s argumentáciou uvedenou v podanom návrhu žalobcu.

7. Odvolací súd zo zápisnice z pojednávania konaného pred súdom prvej inštancie dňa 05.11.2019 zistil, že došlo k vyhláseniu uznesenia o prerušení konania na 4 mesiace s tým, že uvedené uznesenie potom bolo v písomnej podobe doručené sporovým stranám na adresy ich právnych zástupcov. Z dôvodov uvedeného uznesenia podľa odvolacieho súdu vyplýval odkaz na aplikáciu ust. § 163 ods. 1, 2 C. s. p., aj s tým, že ak strany zhodne navrhli odročenie pojednávania, súd podľa citovaných ustanovení prerušil konanie na dobu 4 mesiacov.

8. V rámci svojej argumentácie odvolací súd upriamil pozornosť na ust. § 163 ods. 1 C. s. p., ktoré upravuje osobitný spôsob prerušenia konania, ktorý je do značnej miery odlišný od iných dôvodov prerušenia konania. Túto odlišnosť odvolací súd vzhľadom predovšetkým v tom, že v danom prípade je prerušenie konania vyvolané aktivitou sporových strán. Spočívanie konania vyhodnotil odvolací súd ako možnosť prerušiť konanie, pokiaľ smerom k tomuto procesnému postupu vyvinú sporové strany aktivitu a dajú dostatočne najavo, že nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní, v prejednávaní a rozhodovaní veci. Inými slovami, z ust. § 163 ods. 1 C. s. p. podľa odvolacieho súdu vyplýva aj skutočnosť, že možnosťou, keď súdne konanie môže spočívať, je komisívne správanie, keď sporové strany zhodne navrhnu odročenie pojednávania.

9. Odvolací súd považoval za potrebné upozorniť na odlišnosť postupu podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p. a postupu podľa ust. § 164 C. s. p., pretože v zmysle ust. § 164 C. s. p. platí, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

10. V súvislosti s ust. § 164 C. s. p. odvolací súd ozrejmlil, že ako fakultatívny dôvod na prerušenie konania zákon ustanovuje prebiehajúce súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd samotný dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie konania podľa tohto ustanovenia znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný však najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami, čo podľa odvolacieho súdu vyplýva priamo aj z dikcie § 164 C. s. p. a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom sa v tomto prípade odvolaciemu súdu javila byť zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania podľa tohto ustanovenia by malo predstavovať skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo.

11. Posúdením obsahu podaní sporových strán zo dňa 04.11.2019 odvolací súd skonštatoval, že z nich nevyplýva návrh na prerušenie konania, kým dôjde k vydaniu právoplatných rozhodnutí v iných veciach. Bez akýchkoľvek pochybností za jasné a zrejme odvolací súd považoval, že obe sporové strany navrhovali odročiť predmetné pojednávanie, čo správne súd prvej inštancie viedlo k postupu o prerušení konania v zmysle aplikácie ust. § 163 ods. 1 C. s. p.. Dôraz odvolací súd kládol na skutočnosť, že samotný žalobca, ktorý žiadal o odročenie pojednávania navrhoval v podaní aplikáciu práve ustanovenia § 163 ods. 1 C. s. p.. Naopak odvolací súd z obsahu tohto podania nezistil kladenie dôrazu na prerušenie konania do právoplatného skončenia iných vecí. Za relevantné v danom konaní považoval odvolací súd aj to, z akého dôvodu bolo predmetné konanie uznesením súdu prvej inštancie dňa 05.11.2019, č. k. 4Cbi/18/2017-116, prerušené.

12. Odvolací súd poukázal na znenie ust. § 163 ods. 2 C. s. p., z ktorého vyplýva, že pokiaľ súd preruší konanie z dôvodu podľa § 163 ods. 1 C. s. p. (že odročenie pojednávania zhodne navrhli obe strany - ako tomu bolo aj v tomto prípade), môže v takomto prerušenom konaní pokračovať len na návrh niektorej zo sporových strán. Návrh na pokračovanie v konaní môže ktorákoľvek z týchto sporových strán podať aj pred uplynutím lehoty, na ktorú súd konanie prerušil. Lehota na podanie takéhoto návrhu plynie od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Návrh na pokračovanie v konaní mohla podať ktorákoľvek zo sporových strán aj pred uplynutím 4-mesačnej lehoty, majúc na zreteli to, že predpokladom pre spočívanie konania bola existencia konsenzu oboch sporových strán, pričom tento predpoklad odpadá, ak jedna zo sporových strán prejaví vôľu v konaní pokračovať. Za podstatné odvolací súd považoval, že najneskôr môže návrh na pokračovanie v konaní podať strana sporu do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, ktorou argumentoval, že sa spočívanie konania ukončilo uplynutím 4-mesačnej lehoty, aká bola uvedená v uznesení o prerušení súdneho konania.

13. Za preukázané mal odvolací súd, že žalobca ani žalovaný nepodali včas návrh na pokračovanie v konaní prerušenom uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 05.11.2019, pričom podmienkou pre pokračovanie v predmetnom konaní bolo práve to, že najneskôr v 6-mesačnej lehote podá niektorá zo sporových strán návrh na pokračovanie v konaní. Za určujúce odvolací súd nepovažoval, že predmetné konanie bolo prerušené na dobu 4 mesiacov.

14. Nakoľko dôvod, ktorý viedol súd prvej inštancie k postupu podľa § 163 ods. 1 C. s. p., teda zhodný návrh strán na odročenie nariadeného pojednávania, námietky smerujúce k nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto procesného úkonu strán, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Neopodstatnenosť odvolací súd vzhliadol aj v prípade námietok odvolateľa poukazujúcich na to, že súd po uplynutí doby prerušenia mal sám v konaní pokračovať, pretože takýto postupne zodpovedá aplikácii ust. § 163 ods. 2 C. s. p.. Vzhľadom na to, že žiadna zo sporových strán v zákonnej lehote nepodala návrh na pokračovanie v konaní, odvolací súd vyjadril súhlas so záverom súdu prvej inštancie o zastavení tohto konania.

15. S prihliadnutím na žalobcom uplatnené odvolacie námietky odvolací súd upozornil, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, ktorého súčasťou je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie sa v civilnom súdnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný sporový súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Po zohľadnení okolností predmetnej veci, odvolací súd uzavrel, že zákonné podmienky pre to, aby súd prvej inštancie prerušené konanie podľa § 163 ods. 2 C. s. p. zastavil, boli splnené.

16. Odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti zobral do úvahy aj odkazy na súdne rozhodnutia, ktoré odvolateľ pripojil k podanému odvolaniu, a to najmä so zreteľom na to, aby sa v súlade s princípom právnej istoty rozhodovalo v sporoch v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, alebo ak takejto praxe niet, aby sa spor rozhodoval spravodlivo a aj, aby v totožných veciach neboli prijaté rôzne rozhodnutia (viď čl. 2 Základných princípov C. s. p.).

17. Napriek tomu, že žalobca na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 25.07.2019, sp. zn. 23Co/169/2018, ktoré viedlo k postupu o zrušení uznesenia o zastavení konania vo veci určenia vlastníckeho práva, odvolací súd uviedol, že sú mu známe aj iné súdne rozhodnutia, ktoré riešili podobnú procesnú situáciu, keď bolo prerušené konanie podľa § 163 ods. 1 C. s. p. a následne došlo k zastaveniu konania pre nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní postupom

podľa § 163 ods. 2 C. s. p..

18. Záver, aký bol prijatý súdom prvej inštancie v predmetnej veci, odvolací súd vyhodnotil ako súladný so záverom, ktorý plynie napríklad z uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.08.2019, č. k. 31Cob/102/2018-196, ktoré bolo aj predmetom prieskumu dovolacím súdom. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30.11.2020, sp. zn. 4Obdo/46/2020, dovolanie žalobcu proti uzneseniu o zastavení konania odmietol s tým, že súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd správne vychádzali z toho, že ak nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, podmienky na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 C. s. p. splnené boli. Aj v spore posudzovanom dovolacím súdom súd prvej inštancie uznesením prerušoval konanie na dobu 3 mesiacov a zhodne s odvolacím súdom dospeli k záveru, že pre pokračovanie v konaní bolo potrebné podať návrh na pokračovanie v konaní najneskôr do 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd posúdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako správne s tým, že žalobcom uvedené odvolacie dôvody neboli spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie takéhoto rozhodnutia. Nakoľko výrok o zastavení konania bol podľa odvolacieho súdu vecne správny, zodpovedal tomu aj výrok o náhrade trov konania, ktorý nerozporovala ani žalovaná strana. Z uvedeného dôvodu odvolací súd pri aplikácii ust. § 387 ods. 1 C. s. p. uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a ďalej tým, že obidva konajúce súdy (odvolací súd a súd prvej inštancie) nesprávne vec právne posúdili.

21. Dovolateľ v rámci podaného dovolania argumentoval vadami zmätočnosti v procesnom postupe súdov oboch inštancií, ktorých existencia mala negatívny dopad na procesne práva žalobcu. Zastavenie súdneho konania aplikovaním nesprávnej právnej normy malo podľa dovolateľa za následok naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.. Dovolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že prerušil konanie podľa ust. § 163 C. s. p., aj keď z návrhu na prerušenie nevyplývalo, že by dôvodom podania tohto návrhu mali byť mimosúdne rokovania strán (s ktorým odborná verejnosť spája prerušenie konania podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p.) alebo strata záujmu na pokračovaní v konaní. Dovolateľ apeloval na to, že jediným dôvodom podania návrhu na prerušenie konania boli prebiehajúce odvolacie konania v právne aj skutkovo totožných veciach (súdne konanie vedené pred senátmi 1Cbi a 2Cbi). Inými slovami, dovolateľ považoval za daných okolností za správny postup súdu prvej inštancie, ktorým by prerušil konanie podľa ust. § 164 C. s. p. sledujúc princíp hospodárnosti konania. V takom prípade by prichádzal do úvahy ďalší postup súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 165 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu. Zastavenie konania súdom prvej inštancie bez dispozičného úkonu žalobcu za aplikácie ust. § 163 C. s. p. namiesto ust. § 164 C. s. p. považuje dovolateľ za zamedzenie žalobcovi v prístupe k súdu. Dôraz dovolateľ kladol na to, že v prejednávanej veci neexistoval podklad na prerušenie konania súdom prvej inštancie podľa ust. § 163 C. s. p.

22. Ďalšie pochybenie súdu prvej inštancie dovolateľ videl v tom, že po odpadnutí účinkov prerušenia konania, teda uplynutím času, na ktorý bolo konanie prerušené a rozhodnutím odvolacieho súdu vo veciach, z ktorého dôvodu bolo konanie v zmysle návrhu prerušené, súd prvej inštancie nekonal. Okrem toho, že súd prvej inštancie konanie zastavil bez dispozičného úkonu žalobcu, dovolateľ namietal, že nebol splnený základný predpoklad na zastavenie konania spočívajúci v naplnení hypotézy právnej normy podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p. (ak je konanie prerušené), nakoľko súd prvej inštancie konanie zastavil v čase, kedy už konanie prerušené nebolo, teda po uplynutí 4 mesiacov.

23. Dovolateľ považoval postup súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktorým žiadali od sporovej strany podanie návrhu na pokračovanie v konaní, ako prísne formalistický. V tejto súvislosti dovolateľ konštatoval, že uplynutím doby, počas ktorej bolo konanie rozhodnutím súdu prvej inštancie prerušené, nemožno od sporových strán spravodlivo požadovať, aby podali návrh na pokračovanie v konaní, teda v čase, kedy už konanie prerušené nie je.

24. Zároveň dovolateľ argumentoval aj absenciou riadneho odôvodnenie v napadnutých rozhodnutiach súdov oboch inštancií v otázke splnenia procesných podmienok na zastavenie konania podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p., ktorá má za následok vadu nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti. Dovolateľ má za to, že

súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia uznesenia o zastavení konania aj s ohľadom na podanie žalobcu zo dňa 20.11.2020, ktorým žiadal súd prvej inštancie, aby vo veci konal a vytýčil termín pojednávania, žiadnym spôsobom nevysporiadal, najmä s tým, akým spôsobom skúmal a vyhodnotil naplnenie procesných podmienok pre procesný postup spočívajúci v zastavení súdneho konania podľa ustanovenia § 163 ods. 2 C. s. p.. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je podľa dovolateľa zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal najmä s uplynutím súdom vymedzeného času, na ktorý bolo konanie prerušené, ani stavom súdneho konania v čase rozhodovania (v čase po uplynutí doby prerušenia), a rovnako ani(ne)existenciu zákonnej požiadavky, vzťahujúcej sa na strany konania, podať návrh na pokračovanie v súdnom konaní. Nakoľko z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, aké úvahy a myšlienkové postupy viedli súd k zastaveniu konania, dovolateľ považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne a nepreskúmateľné, ktoré fakticky neumožňuje jeho nasledovný prieskum súdmi vyšších inštancií na podklade uplatnených opravných prostriedkov. V prípade rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ toto považuje za vnútorne rozporné, nekonzistentné, neprehľadné, nezrozumiteľné, ktoré na niektoré relevantné otázky (v súvislosti s aplikáciou ust. § 163 C. s. p.) neponúka náležité odôvodnenie. Dovolateľ v súvislosti s absenciou náležitého odôvodnenia vytýkal odvolaciemu totožné námietky ako vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

25. Dovolateľ odmieta konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že z návrhu na prerušenie konania nevyplýva, aby súd konanie prerušil z dôvodu čakania na právoplatné rozhodnutia v iných veciach, a to s poukazom na rozpor so skutkovým stavom a obsahom spisu. Dovolateľ dôrazne upozornil, že v návrhu na prerušenie konania je jasne uvedené (zvýraznené a podčiarknuté) ako dôvod prerušenia, že v súdnych konaniach o odvolaní žalobcu vymedzených v návrhu nebolo do dňa podania návrhu meritórne rozhodnuté a ktorých výsledok je významný aj pre toto sporové konanie. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na ust. § 124 ods. 1 C. s. p., z ktorého vyplýva, že sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu. Preto, ak by súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania posudzoval podľa obsahu, nemohol podľa dovolateľa dospieť k záveru o prerušení konania podľa ust. § 163 C. s. p..

26. Na doplnenie dovolateľ uviedol, že vo väčšine odvolacích konaní, ktoré boli dôvodom pre podanie návrhu na prerušenie konania, odvolací súd zrušujúcimi uzneseniami rozhodol počas štvormesačného prerušenia konania a veci vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania. Dovolateľ preto zotrval na tom, že ak by strany nepodali návrh na prerušenie konania a súd prvej inštancie by v tomto konaní žalobu zamietol, odvolací súd by následne toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ktorý postup by bol v rozpore s princípom efektívnosti a hospodárnosti konania.

27. Naplnenie dovolacieho dôvodu okrem vyššie uvedených väd zmätočnosti podľa dovolateľa spočívalo aj v nesprávnom znení výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým prerušil súdne konanie na 4 mesiace. Podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie svojím výrokom o prerušení konania a odôvodnením vylúčil možnosť zastaviť konanie podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p. K tomuto malo dôjsť z dôvodu, že ako súd prvej inštancie, tak ani odvolací súd neskúmali splnenie procesných podmienok pre zastavenie súdneho konania podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p..

28. Prerušenie konania na dobu určitú, ktorá je kratšia, ako je lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní vyjadrená v ust. § 163 ods. 2 druhá veta C. s. p. (menej ako 6 mesiacov), nie je podľa názoru dovolateľa prerušením konania plne súladným s ustanovením § 163 C. s. p. z hľadiska následnej možnosti zastavenia súdneho konania podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p. V dôsledku toho uznesenie o prerušení konania nemôže byť podkladom pre zastavenie konania podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p., keďže na to v rozhodnom čase absentuje základný predpoklad v podobe existencie prerušeného súdneho konania (základná procesná podmienka). Dovolateľ opätovne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 23Co/169/2018.

29. Ďalej dovolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že v rozhodnutí neupozornil strany sporu na to, že počas súdom určeného obdobia (4 mesiace), kedy bolo konanie prerušené, lehoty nepodliehajú plynutiu času a nevymedzil čas, s uplynutím ktorého by strana sporu mohla legitímne očakávať zánik účinkov prerušenia konania a ďalšie pokračovanie v konaní zo strany súdu prvej inštancie.

30. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR a rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave, na ktoré poukazoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí v bode 22 odôvodnenia, dovolateľ uviedol, že vzhľadom na podstatné skutkové odlišnosti, nie sú tieto aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Za neprípustné dovolateľ považoval vymedzenie presného časového úseku, počas ktorého bolo konanie prerušené, ktorým výrokom bol súd prvej inštancie sám viazaný a následne (ex post) po uplynutí šiestich mesiacov v

zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p. dospel k záveru, že určenie doby prerušenia nie je určujúce pre zastavenie konania postupom podľa § 163 ods. 2 C. s. p.

31. V závere dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

32. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný. Vo svojom vyjadrení žalovaný uviedol, že dovolanie žalobcu považuje za nedôvodné a neopodstatnené. S názorom dovolateľa ohľadom nesprávnej aplikácie ustanovenia § 163 ods. 1 a ods. 2 C. s. p., kedy mal súd zhodný návrh strán sporu na prerušenie konania (odročenie pojednávania) vyhodnotiť podľa iného ustanovenia, žalovaný nesúhlasí. Podľa žalovaného strany sporu zhodne navrhli súdu prerušenie konania (odročenie pojednávania), a preto súd prvej inštancie správne tento návrh vyhodnotil ako návrh v zmysle ustanovenia § 163 ods. 1 C. s. p.. Ďalej žalovaný upozornil, že bol účastníkom predmetného návrhu na prerušenie konania (odročenie pojednávania) formou zhodného návrhu strán sporu a bol si vedomý, že ide v zásade o návrh na prerušenie, ktorý je potrebné posudzovať v zmysle ustanovenia § 163 ods. 1 C. s. p.. Podľa názoru žalovaného žalobca svojim podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.11.2020, navrhol pokračovanie v predmetnom konaní z dôvodu, že si bol vedomý skutočnosti, že súd prvej inštancie prerušil konanie práve v súlade a podľa ustanovenia § 163 ods. 1 C. s. p.. Za účelové považoval žalovaný tvrdenie dovolateľa o jeho očakávaní, spočívajúcom v automatickom pokračovaní súdu prvej inštancie v konaní, bez potreby výslovného návrhu niektorej zo strán sporu na pokračovanie v konaní.

33. Napádané rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie žalovaný považuje za vecne správne v celom rozsahu a súladné s platnou právnou úpravou, ako aj ustálenou judikatúrou. Žalovaný je toho názoru, že ak mal žalobca v úmysle pokračovať v konaní, mal riadne a včas iniciovať pokračovanie v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak urobil tak až po uplynutí zákonom stanovenej 6mesačnej lehoty. Žiadosť na pokračovanie v konaní žalobca doručil súdu prvej inštancie dňa 20.11.2020, hoci zákonná lehota v zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p. uplynula v predmetnom prípade dňa 10.07.2020.

34. Skutočnosť, že žalobca v konaní opomenul konať včas, nemá podľa žalovaného vplyv na vecnú správnosť a zákonnosť žalobcom napádaných rozhodnutí. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo zo strany súdu prvej inštancie k zastaveniu konania a potvrdeniu takéhoto rozhodnutia odvolacím súdom, žalovaný skonštatoval, že súdy v poukazom na ust. § 163 ods. 2 C. s. p. iným spôsobom ako zastavením konania konať nemohli. V závere svojho vyjadrenia k dovolaniu žalovaný navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

35. Dovolateľ považoval za potrebné sa ešte k vyjadreniu žalovaného vyjadriť s tým, že argumentáciu použitú žalovaným považuje za tendenčnú, nakoľko mu postup konajúcich súdov vyhovuje. Žalobca v celom rozsahu zotrval na svojom názore a tvrdeniach obsiahnutých v podanom dovolaní a teda, že uznesením o zastavení konania súdu prvej inštancie, ktoré bolo zo strany odvolacieho súdu v napadnutom uznesení potvrdené, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Opätovne dovolateľ zdôraznil, že jediným dôvodom na prerušenie konania boli prebiehajúce odvolacie konania v právne a skutkovo totožných veciach, kedy si bol žalovaný, ako účastník predmetného návrhu na odročenie pojednávania, vedomý odročenie pojednávania v súlade s ust. § 164 C. s. p.

36. Okrem už skôr použitej argumentácie žalobca trval na nesprávnosti názoru žalovaného, že podanie žalobcu zo dňa 20.11.2020 malo predstavovať žiadosť o pokračovanie v konaní, čo nevyplýva ani z obsahu samotného podania. V závere svojho vyjadrenia dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodol v súlade s dovolacím návrhom žalobcu uvedeným v dovolaní.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

38. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

39. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

40. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

42. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

43. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

44. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

45. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

46. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že súd prvej

inštancie prerušil konanie podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p., aj keď mal s ohľadom na obsah zhodného návrhu na prerušenie konania sporovými stranami konanie prerušiť podľa ust. § 164 C. s. p., pretože neexistoval podklad na postup v zmysle ust. § 163 C. s. p. Nesprávnosť v procesnom postupe súdu prvej inštancie dovolateľ videl aj v tom, že po odpadnutí účinkov prerušenia konania mal súd prvej inštancie pokračovať v konaní, a nie konanie zastaviť bez dispozičného úkonu žalobcu, pretože nebola naplnená hypotéza ust. § 163 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej „Ak je konanie prerušené ...“. V ďalšom dovolateľ namietal prílišný formalizmus zo strany konajúcich súdov, keď žiadali od sporovej strany podanie návrhu na pokračovanie v konaní, pretože uplynutím doby, počas ktorej bolo konanie rozhodnutím súdu prvej inštancie prerušené, nemožno od sporových strán spravodlivo požadovať, aby podali návrh na pokračovanie v konaní, teda v čase, kedy už konanie prerušené nebolo. Okrem uvedeného dovolateľ napadol znenie výroku a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorými mal súd prvej inštancie vylúčiť možnosť postupovať podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p., pretože nebola splnená základná podmienka pre zastavenie konania spočívajúca v existencii prerušenia súdneho konania. Ako ďalšiu vadu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ uviedol nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a rovnako tak aj rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa nevysporiadali s tým, či boli pre zastavenie konania v zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p. splnené podmienky a aké myšlienkové postupy viedli konajúce súdy k záveru, že konanie zastavili.

47. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

48. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

49. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

50. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

51. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

52. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

53. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

54. K argumentácii žalobcu v dovolaní dovolací súd uvádza, že sa jedná v podstatnej miere o rovnaké námietky, na ktoré žalobca poukazoval už v podanom odvolaní.

55. Podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p., ak strany zhodne navrhnu prerušenie konania alebo zhodne navrhnu odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

56. Podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p., ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

57. Podľa ust. § 164 C. s. p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

58. Podľa ust. § 165 ods. 1 C. s. p., len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

59. Podľa ust. § 165 ods. 2 C. s. p., ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa procesné úkony; plynúce procesné lehoty sa prerušujú. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

60. K námietke dovolateľa, že sa podaným návrhom na prerušenie konania domáhal prerušenia konania podľa ust. § 164 C. s. p., a nie podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p., dovolací súd uvádza nasledovné. Predovšetkým dovolací súd poukazuje na samotný text návrhu žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 04.11.2019 (č. I. 109 spisu), v ktorom žalobca výslovne odkazuje na ust. § 163 ods. 1 C. s. p. s tým, že k tomuto návrhu priložil aj písomne zachytený zhodný návrh žalovaného na odročenie pojednávania zo dňa 04.11.2019 (č. I. 110 spisu), v ktorom sa tento stotožnil s argumentáciou uvedenou v návrhu. V rámci odôvodnenia návrhu na odročenie pojednávania žalobca uvádza v tom čase prebiehajúce odvolacie konanie, ktorých výsledok by mal byť podľa jeho názoru významný aj pre toto sporové konanie sledujúce princíp hospodárnosti.

61. Dovolací súd pri zohľadnení uvedených skutočností konštatuje správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol napadnutým uznesením o prerušení konania v zmysle zhodných návrhov na odročenie pojednávania sporových strán a odkazu na príslušné ustanovenie § 163 ods. 1 C. s. p. V tejto súvislosti dovolací súd upozorňuje na znenie ust. § 163 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého súd konanie preruší, ak strany zhodne navrhnu odročenie pojednávania. V danom prípade strany zhodne navrhli odročenie pojednávania, a preto súd prvej inštancie konanie prerušil. Pokiaľ teda strany zhodne navrhnu odročenie pojednávania alebo prerušenie konania, konajúci súd nemá priestor na posudzovanie, či konanie prerušiť alebo nie, pretože mu zákon ukladá povinnosť takémuto zhodnému návrhu sporových strán (či už na odročenie pojednávania alebo na prerušenie konania) vyhovieť v podobe uznesenia o prerušení konania na dobu nie kratšiu ako 3 mesiace. Dovolací súd okrem iného poukazuje na to, že vydaním uznesenia o prerušení konania podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p. dochádza len k vyhovaniu zhodnému návrhu sporových strán, pre ktorý prípad, zákonodarca vylúčil možnosť podať odvolanie (§ 355 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 357 C. s. p.).

62. Vedomosť žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu o tom, čoho sa predloženým zhodným návrhom na odročenie pojednávania domáhali, teda prerušenia konania podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p. mal dovolací súd za preukázané a nespochybniteľné. Tvrdenie dovolateľa, že z obsahu návrhu na odročenie pojednávania je zrejmé, že sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 164 C. s. p. s odkazom na v tom čase prebiehajúce odvolacie konanie, posúdil dovolací súd ako účelové, pretože zákon neuvádza, akým dôvodom majú sporové strany svoj zhodný návrh v zmysle ust. § 163 ods. 1 C. s. p. odôvodniť (či už mimosúdny rokovaniami strán sporu, nezáujmom na pokračovaní konania, inými prebiehajúcimi súdny konaniami, a pod.). Na doplnenie dovolací súd uvádza, že súd, ktorý postupuje podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p. v zásade ani nemá právomoc skúmať dôvod podania zhodného návrhu sporových strán na odročenie pojednávania alebo prerušenie konania, ale len mu vyhovieť vo forme uznesenia o prerušení konania na obdobie minimálne 3 mesiacov. Okrem iného dovolací súd upozorňuje na to, že v samotnom uznesení, ktorým konanie súd prvej inštancie prerušil, boli sporové strany o možnosti zastavenia konania pre prípad nekonania (nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v lehote) poučené.

63. Skutočnosť, že žalobca, resp. jeho právny zástupca, podal žiadosť o pokračovanie v konaní, ktorú

doručil súdu prvej inštancie dňa 20.11.2020, tzn. až po uplynutí zákonom stanovenej 6 mesačnej lehoty od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania 10.01.2020 (v zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p.), ktorá v dnom prípade uplynula dňa 10.07.2020, podľa dovolacieho súdu preukazuje, že žalobca si až s odstupom času uvedomil, aké dôsledky so sebou prináša zhodný návrh strán na odročenie pojednávania v zmysle § 163 ods. 1 C. s. p., čo však nie je v danom prípade relevantné, a dovolací súd preto nevidí dôvod, aby sa s týmto konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach zaoberali. Za irelevantnú preto dovolací súd považuje aj skutočnosť, že žalobca podal žiadosť o pokračovanie v konaní a doručil ju súdu prvej inštancie dňa 20.11.2020, teda síce po uplynutí zákonom stanovenej 6 mesačnej lehoty, ale ešte pred tým, ako súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania podľa § 163 ods. 2 C. s. p.. Vzhľadom na argumentáciu dovolateľa dovolací súd upozorňuje na platnú právnu domnienku, že neznalosť zákona neospravedlňuje (§ 15 zákona č. 400/2015 Z. z.).

64. Nakoľko bol žalobca aktívny pri podaní zhodného návrhu na odročenie pojednávania výslovne podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p., dovolací súd zhodne s konajúcimi súdmi konštatuje jeho povinnosť postupovať aktívne aj potom, ako uplynula doba, počas ktorej bolo konanie v zmysle uznesenia súdu prvej inštancie prerušené. Túto procesnú aktivitu sporových strán vyžaduje a zakotvuje ust. § 163 ods. 2 C. s. p. To znamená, že v prípade vyžadovania splnenia zákonnej povinnosti ktoroukoľvek zo sporových strán v podobe podania návrhu na pokračovanie v konaní, dovolací súd zdôrazňuje, že sa nejedná o svojvôľu konajúcich súdov, ale o povinnosť sporovej strany vyplývajúcu priamo zo zákona. Tvrdenie dovolateľa o tom, že súd prvej inštancie mal po odpadnutí účinkov prerušenia konania pokračovať v konaní, a nie konanie zastaviť bez dispozičného úkonu žalobcu, posúdil dovolací súd ako účelové. Tento postup presadzovaný žalobcom by platil v prípade, ak by žalobca podal návrh na prerušenie konania podľa ust. § 164 C. s. p. V takom prípade by konajúci súd rozhodoval o tom, či sú dané dôvody na prerušenie konania alebo prichádzajú do úvahy iné vhodné opatrenia. Inými slovami, pri aplikácii ust. § 164 C. s. p. konajúci súd automaticky nevyhovuje návrhu na prerušenie konania, ale v rámci svojej rozhodovacej činnosti berie do úvahy všetky okolnosti danej sporovej veci, a teda zákon mu výslovne zveruje „len“ možnosť rozhodnúť o prerušení konania. Dovolací súd upozorňuje, že na situáciu v zmysle ust. § 164 C. s. p. sa aplikuje úplne odlišný režim ako je tomu pri § 163 C. s. p., kde platí dispozičný princíp.

65. K žalobcom tvrdenému nesplneniu základného predpokladu pre zastavenie konania v zmysle hypotézy ust. § 163 ods. 2 C. s. p., podľa ktorej „Ak je konanie prerušené ...“, dovolací súd upozorňuje dovolateľa, že toto sa vzťahuje na možnosť ktorejkoľvek sporovej strany podať návrh na pokračovanie v konaní aj pred uplynutím trojmesačnej lehoty podľa ust. § 163 ods. 1 C. s. p.. K tomuto záveru dovolací súd dospel pri vzatí do úvahy, že predpokladom pre spočívanie konania je existencia konsenzu oboch sporových strán, pričom tento predpoklad odpadá, ak jedna zo sporových strán prejaví vôľu v konaní pokračovať. K zhodnej argumentácii dospel aj odvolací súd vo svojom dovolaní napadnutom rozhodnutí.

66. Okrem toho dovolací súd upozorňuje na možnosť (a za účelom nezastavenia konania aj povinnosť) sporovej strany podať návrh na pokračovanie v konaní aj v čase od uplynutia obdobia, na ktoré bolo konanie prerušené rozhodnutím konajúceho súdu až do uplynutia šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, pokiaľ konajúci súd nerozhodol o prerušení konania na obdobie 6 mesiacov. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vyhodnotil dovolaciu námietku žalobcu ohľadom nesplnenia základného predpokladu na zastavenie konania podľa ust. § 163 ods. 1 veta druhá C. s. p., za absurdnú a priečiacu sa zmyslu zákonného ustanovenia. Nakoľko žalobca podal žiadosť o pokračovanie v konaní po uplynutí šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, teda po márnom uplynutí lehoty, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť, súd prvej inštancie bol povinný postupovať v súlade s ust. § 163 ods. 2 C. s. p. a konanie zastaviť.

67. K dovolateľom namietanému prílišnému formalizmu, spočívajúcemu v požiadavke konajúcich súdov, aby sporová strana podala návrh na pokračovanie v konaní, pretože uplynutím doby, počas ktorej bolo konanie rozhodnutím súdu prvej inštancie prerušené, nemožno od sporových strán spravodlivo požadovať, aby podali návrh na pokračovanie v konaní, teda v čase, kedy už konanie prerušené nebolo, dovolací súd odkazuje na body 63 a 64 tohto uznesenia.

68. Napadnutie znenia výroku a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorými mal súd prvej inštancie vylúčiť možnosť postupovať podľa ust. § 163 ods. 2 C. s. p., pretože nebola splnená základná podmienka pre zastavenie konania spočívajúca v existencii prerušenia súdneho konania, dovolací súd

opätovne odkazuje na body 63 a 64 tohto uznesenia.

69. Ako ďalšiu vadu zodpovedajúcu dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ uviedol nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a rovnako tak aj rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých sa konajúce súdy nevysporiadali s tým, či boli pre zastavenie konania v zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p. splnené podmienky a aké myšlienkové postupy viedli konajúce súdy k záveru, že konanie zastavili.

70. K uvedenej námietke dovolací súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na samotné odôvodnenia napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ozrejmil, že uznesením zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 4Cbi/18/2017-116, bolo konanie na 4 mesiace prerušené, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2020. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle ust. § 163 ods. 2 C. s. p. strany mali možnosť podať návrh na pokračovanie v konaní do 10.07.2020, teda do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Dňa 20.11.2020 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu prvej inštancie žiadosť na pokračovanie v konaní, ktoré konanie súd prerušil, nakoľko strany zhodne navrhli odročenie pojednávania. Žiadosť o pokračovanie v konaní zo strany žalobcu bola podľa názoru súdu prvej inštancie podaná až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vzhľadom na skutočnosť, že tak žalobca, ako ani žalovaný návrh na pokračovanie v konaní nepodali do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie vo veci v zmysle ustanovenia § 163 ods. 2 vety druhej C. s. p. zastavil.

71. V rámci odôvodnenia napadnutého potvrdzujúceho uznesenia odvolací súd uviedol, že žalobca prostredníctvom ním splnomocneného právneho zástupcu doručil súdu prvej inštancie dňa 04.11.2019 podanie, v ktorom po citácii ust. § 163 ods. 1 C. s. p. a s odkazom na aplikáciu tohto ustanovenia navrhuje so zreteľom na prebiehajúce odvolacie konania v skutkovo a právne totožných sporových veciach vedených pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 1Cbi/20/2017, 1Cbi/21/2017, 1Cbi/23/2017, 2Cbi/19/2017, 2Cbi/20/2017, 2Cbi/21/2017, 2Cbi/22/2017, odročiť nariadené pojednávanie. Rovnako v predmetnom podaní poukázal na princíp hospodárnosti konania zakotvený v čl. 17 C. s. p. Príloha tohto podania spočívala v súhlasnom stanovisku žalovaného, z ktorého bolo zrejmé, že žalovaný sa pripája k návrhu žalobcu zo dňa 04.11.2019 na odročenie pojednávania nariadeného na 05.11.2019 o 09.00 hod., sa stotožňujúc sa s argumentáciou uvedenou v podanom návrhu žalobcu, a to z dôvodu hospodárnosti konania.

72. V ďalšom odvolací súd poukázal na to, že na pojednávaní konanom dňa 05.11.2019 pred súdom prvej inštancie bolo vyhlásené uznesenie o prerušení konania na 4 mesiace s tým, že uvedené uznesenie bolo následne v písomnej podobe doručené sporovým stranám na adresy ich právnych zástupcov. Z dôvodov uvedeného uznesenia bol odvolaciemu súdu zřejmý odkaz na aplikáciu ust. § 163 ods. 1, 2 C. s. p., aj s tým, že ak strany zhodne navrhli odročenie pojednávania, súd podľa citovaných ustanovení prerušil konanie na dobu 4 mesiacov.

73. V súvislosti s aplikáciou ust. § 163 ods. 1, 2 C. s. p. súdom prvej inštancie odvolací súd upozornil na to, že sa jedná o osobitný spôsob prerušenia konania, ktorý je do značnej miery odlišný od iných dôvodov prerušenia konania. Túto odlišnosť odvolací súd videl predovšetkým v tom, že v danom prípade je prerušenie konania vyvolané aktivitou sporových strán. Spočívanie konania predstavuje možnosť prerušiť konanie, pokiaľ smerom k tomuto procesnému postupu vyvinú sporové strany aktivitu a dajú dostatočne najavo, že nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní, v prejednávani a rozhodovaní veci. To znamená, že z predmetných ustanovení podľa odvolacieho súdu vyplýva spočívanie súdneho konania, pokiaľ komisiívnym správaním sporové strany zhodne navrhnu odročenie pojednávania. Rovnako sa v napadnutom rozhodnutí odvolací súd zaoberal výkladom a aplikáciou ust. § 164 C. s. p..

74. Napriek tomu, že si bol odvolací súd vedomý skutočnosti uvedenej v zhodnom návrhu na odročenie pojednávania, kde sporové strany argumentovali v tom čase prebiehajúcimi odvolacími konaniami, odvolací súd z tohto návrhu nezistil, že by ním sporové strany žiadali prerušenie konania z dôvodu vyčkania na právoplatnosť rozhodnutí v iných veciach (v zmysle ust. § 164 C. s. p.). Naopak odvolací súd dospel k záveru, že obe sporové strany navrhovali odročiť predmetné pojednávanie, čo súd prvej inštancie správne viedlo k postupu o prerušení konania v zmysle aplikácie ust. § 163 ods. 1 C. s. p.. Dôrazne odvolací súd upozornil na to, že samotný žalobca, ktorý žiadal o odročenie pojednávania, navrhoval v podaní aplikáciu práve ust. § 163 ods. 1 C. s. p.. Inými slovami, z obsahu tohto podania odvolaciemu súdu nevyplýval dôraz žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia iných

vecí.

75. Ďalej odvolací súd upozornil, že súd môže v spočívajúcom konaní podľa ust. § 163 C. s. p. pokračovať len na návrh niektorej zo sporových strán, ktorý táto môže podať aj pred uplynutím lehoty, na ktorú súd konanie prerušil. Lehota na podanie takéhoto návrhu plynie od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, pričom najneskôr môže návrh na pokračovanie v konaní podať strana sporu do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej sa spočívanie konania ukončilo uplynutím 4-mesačnej lehoty, aká bola uvedená v uznesení o prerušení súdneho konania. Odvolací súd mal bez akýchkoľvek pochybností za to, že žalobca, ani žalovaný nepodali včas návrh na pokračovanie v konaní prerušenom uznesením súdu prvej inštancie.

76. Námietky žalobcu smerujúce k nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto procesného úkonu strán odvolací súd posúdil ako nedôvodné. Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky žalobcu poukazujúce na to, že po uplynutí doby prerušenia mal súd sám v konaní pokračovať, ktoré tvrdenie podľa odvolacieho súdu nezodpovedalo aplikácii ust. § 163 ods. 2 C. s. p. Záverom odvolací súd konštatoval splnenie zákonných podmienok pre to, aby súd prvej inštancie prerušené konanie podľa § 163 ods. 2 C. s. p. zastavil.

77. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom, spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií, dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

78. Dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania v súlade s ust. § 163 ods. 1, 2 C. s. p., potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd a súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

79. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

80. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietskami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

81. Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05).

82. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené

tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

83. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

84. Na potvrdenie správnosti postupu a prijatých záverov konajúcich súdov dovolací súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 13. septembra 2018, č. k. IV. ÚS 496/2018-10 (ďalej len „Uznesenie“), kde bola riešená skutkovo obdobná situácia aplikovateľná aj na daný prípad. Okolnosti daného prípadu spočívali v tom, že sporové konanie bolo zastavené z dôvodu, že žiadna zo strán sporu nepodala v určenej lehote návrh na pokračovanie v konaní, ktoré bolo na základe zhodného návrhu strán sporu uznesením súdu prvej inštancie prerušené v súlade s ust. § 163 ods. 1 C. s. p., a to za účelom uzavretia mimosúdnej dohody na obdobie šesť mesiacov. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a dovolanie sťažovateľky podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

85. Sťažovateľka (žalobkyňa) v sťažnosti argumentovala tým, že v konaní bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, na ktorého sa spoliehala, že bude konať v snahe o dôslednú ochranu jej práv, čo sa však nestalo, keď jej právny zástupca návrh na pokračovanie v konaní v súdom určenej lehote nepodal.

86. V Uznesení Ústavný súd SR konštatoval, že „Z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku obsahujúcich právnu úpravu prerušenia konania vyplýva obligatórna povinnosť všeobecného súdu konanie prerušiť v prípade, že to zhodne navrhnú strany sporu (§ 163 ods. 1 CSP). Ak je konanie prerušené, všeobecný súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví (§ 163 ods. 2 CSP).“

87. Ďalej Ústavný súd SR zdôraznil, že „Ustanovenie § 163 ods. 1 CSP upravujúce procesnú situáciu prerušenia konania, ako aj ustanovenie § 163 ods. 2 CSP upravujúce procesnú situáciu pokračovania v prerušenom konaní sú ovládané dispozičným princípom. Znamená to, že tak pre rozhodnutie o prerušení konania, ako aj pre rozhodnutie o pokračovaní v prerušenom konaní sa vyžaduje úkon (podanie návrhu) zo strany oboch, resp. jednej zo strán sporu. Nevyužitie možnosti „oživiť“ spočívajúce konanie stranou sporu podaním adresovaným príslušnému všeobecnému súdu spĺňajúcim tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku je nevyhnutne spojené s pre ňu negatívnymi dôsledkami ako s nemožnosťou navrhovať svedkov a dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom či podávať opravné prostriedky. V konečnom dôsledku sťažovateľka bola o týchto pre ňu negatívnych dôsledkoch nepodania návrhu na pokračovanie v spočívajúcom konaní poučená v rozhodnutí všeobecného súdu o prerušení konania. Aj z uvedeného dôvodu jej argumentácia preto neobstoí. Nedostatok procesnej aktivity strany sporu nemožno práve v dôsledku dispozičného princípu, ktorý ovláda nielen začatie konania, ale aj procesnú situáciu pokračovania v konaní, ktoré bolo prerušené na základe zhodného návrhu strán sporu, nahrádzať aktivitou samotného všeobecného súdu.“

88. K argumentácii sťažovateľky, že nemohla byť poškodená na svojich právach (ne)konaním jej právneho zástupcu, ktorý nepodal návrh na pokračovanie v konaní, Ústavný súd SR zdôraznil, že „procesno-právna úprava nedáva všeobecnému súdu pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 163 ods. 2 druhej vety CSP priestor pre skúmanie zavinenia a možnosť zohľadnenia prípadného zanedbania povinností advokátom pri plnení jeho úloh. Uvedené však nevyklučuje uplatnenie prípadnej zodpovednosti advokáta za škodu, ktorá vznikla klientovi v súvislosti s výkonom advokácie podľa § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.“

89. V závere Ústavný súd SR uzavrel, že „Z uvedených dôvodov je z ústavného hľadiska akceptovateľný záver najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu o tom, že neexistujú vady zmätočnosti v postupe (vo veci sťažovateľky konajúcich) všeobecných súdov, ktoré po naplnení podmienok ustanovených v hypotéze príslušnej právnej normy konanie v dôsledku absencie relevantného úkonu.“

90. Napriek zanedbateľným skutkovým odlišnostiam medzi konaním preskúmaným Ústavným súdom SR v Uznesení (mimosúdne rokovania sporových strán, prerušenie konania na dobu 6 mesiacov, žiadosť o pokračovanie v konaní nebola podaná vôbec) a predmetným konaním (v tom čase prebiehajúcimi odvolacími konaniami, prerušenie konania na dobu 4 mesiacov, žiadosť o pokračovanie v konaní bola podaná po lehote) dovolací súd považuje závery Ústavného súdu SR za aplikovateľné na dané konanie v celom rozsahu.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu väd zmätočnosti zakotvených v ust. § 420 písm. f/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

92. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

93. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.